Nr 35

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 25 marca 1948 r.

124

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 marca 1948 r.

w sprawie wykorzystania kredytów, przewidzianych w państwowym planie inwestycyjnym na rok 1947.

Na podstawie art. 11 ust. 2 ustawy skarbowej z dnia 1 lipca 1947 r. na okres od 1 stycznia do 31 grudnia 1947 (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 257), na wniosek Prezesa Centralnego Urzędu Planowania zgłoszony na Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów i przez ten Komitet w dniu 19 marca 1948 r. uchwalony, zarządzam co następuje:

§ 1. Po dniu 31 marca 1948 r. mogą być wykorzystane te kredyty skarbowe, przewidziane w ustawie z dnia 3 lipca 1947 r. o państwowym planie inwestycyjnym na rok 1947 (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 313), które odnoszą się do robót inwestycyjnych, rozpoczętych przed dniem 1 kwietnia 1948 r.

§ 2. Kredyty skarbowe państwowego planu inwestycyjnego na rok 1947 , wymienione w § 1 niniejszego zarządzenia, wygasają ostatecznie z dniem 31 maja 1948 r., nie wymienione zaś w tym paragrafie wygasają ostatecznie z dniem 31 marca 1948 r.

§ 3. Sumy, podjęte z kredytów skarbowych państwowego planu inwestycyjnego na rok 1947 a zwrócone po dniu wygaśnięcia kredytów, podlegają zarachowaniu na część 26 budżetu „Ogólny Zarząd Skarbowy" w terytorialnie właściwych Izbach Skarbowych (Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu) za pośrednictwem banków, prowadzących rachunki tych kredytów.

§ 4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1948 r.

w/z Minister Skarbu
Prof. Dr. L. Kurowski

125

OKÓLNIK

z dnia 25 marca 1948 r.

w sprawie wprowadzenia w życie trzeciej noweli do dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń.

I. Ministerstwo Skarbu podaje w załączeniu tekst dekretu, nowelizującego przepisy o pod. wynagr. Dekret ten wchodzi w życie z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1948 r. Z brzmienia art. 2 ust. 1 wynika, że przepisy dekretu, a więc również skale podatku i dodatkowej opłaty, stosuje się do wynagrodzeń wypłacanych od dnia 1 kwietnia 1948 r. bez względu na czas za jaki przypadają. Z dniem tym należy więc stosować przepisy dekretu nawet w tym przypadku, gdyby odpowiedni numer Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej nie dotarł na czas do urzędów skarbowych (rewizyjnych). W związku z tym należy bezzwłocznie po otrzymaniu niniejszego zarządzenia podać zasady nowych przepisów podatku od wynagrodzeń do publicznej wiadomości w sposób miejscowo praktykowany, gwarantujący najszybsze dotarcie do zainteresowanych pracodawców, jak również do okręgowych i miejscowych Komisji Związków Zawodowych.

II. W związku z wprowadzonymi przez nowelę zmianami Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Przepis art. 1 pkt 2 noweli postanawia, że podatnikowi, który otrzymuje wynagrodzenia od różnych pracodawców, przysługuje zniżka z art. 9 tylko w stosunku do jednego wskazanego przez niego wynagrodzenia. Obowiązek wskazania wynagrodzenia polega na złożeniu przez podatnika każdemu z pracodawców, u którego jest zatrud-

niony, oświadczenia, zawierającego następujące dane: imiona i nazwiska pracodawców (firmy), u których pracownik pozostaje w stosunku pracy, adresy tych pracodawców, wskazanie pracodawcy, od którego pracownik żąda stosowania zniżek rodzinnych, wreszcie zapewnienie, że oświadczenie składane jest pod odpowiedzialnością karną za podanie danych niezgodnych z rzeczywistością. Obowiązek złożenia omówionego oświadczenia powstaje po raz pierwszy bezzwłocznie po ogłoszeniu noweli, następnie zaś z początkiem każdego roku kalendarzowego jak i w przypadku zawiązania nowego stosunku pracy przy równoczesnym zatrudnieniu choćby u dwóch różnych pracodawców. Na pracodawcy ciąży obowiązek przechowania oświadczenia w okresie 5 lat, licząc od chwili wygaśnięcia obowiązku podatkowego. Urzędy skarbowe (rewizyjne) obowiązane są podczas kontroli pod. wynagr. sprawdzać na podstawie złożonych oświadczeń oraz innych posiadanych materiałów (wyciągów z zeznań obliczenia różnicy w pod. wynagr. za lata ubiegłe, informacji itp.), czy zniżki z art. 9 zostały przyznane zgodnie z podanymi wyżej zasadami.

2) Art. 1 pkt 6 noweli zmienia z dniem 1 kwietnia 1948 r. przepisy art. 13 pod. wynagr. tak co do kwoty rocznego wynagrodzenia, rodzącego obowiązek uiszczenia przez pracodawcę z własnych funduszów dodatkowej opłaty (dotychczas 100.000 zł, obecnie 150.000 zł), jak również co do kwot rocznej dodatkowej opłaty (dotychczas 2.400 zł do 240 zł, obecnie 4.200 zł do 480 zł); prawidłowość obliczania dodatkowej opłaty winna być przedmiotem szczegółowego badania tak w toku rachunkowej i merytorycznej kontroli przedkładanych przez pracodawców w myśl art. 14 pod. wynagr. wykazów potrąceń lub odpisów list płacy, jak i przy każdej lustracji (oględzinach), badaniu ksiąg, jako też przy kontroli prawidłowości potrąceń pod. wynagr., w szczególności w pierwszych okresach po wejściu w życie noweli.

3) Przepis art. 2 ust. 2 noweli zleca stosowanie przy końcowym obliczeniu dodatkowej opłaty od całego wynagrodzenia za rok 1948 nowej stawki tej opłaty w wysokości ustalonej art. 1 pkt. 6 noweli. Okoliczność ta powinna być przedmiotem szczegółowego badania przy kontrolach przeprowadzanych po upływie roku kalendarzowego 1948.

4) Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 4. III. 1948 r. Nr 3900/4/48 w sprawie ulg w podatku od wynagr. dla przodujących w pracy pracowników (Dz. Urz. Min. Sk. z r. 1948, Nr 26, poz. 97) zachowuje w dalszym ciągu moc obowiązującą do odwołania.

Podsekretarz Stanu
Prof. Dr. L. Kurowski

1 załącznik.

(Znak Min. Sk. D. V. 5153/4/48.

Załącznik do ok. M. Sk. z dnia 25. III 1948 r.
Nr D. V. 5153/4/48.

DEKRET

z dnia . . . . 1948 r.

o zmianie dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń.

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 9 marca 1948 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 107) — Rada Ministrów postanawia a Rada Państwa zatwierdza co następuje:

Art. 1. W dekrecie z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 30, poz. 129) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 5 ust. (1) pkt 19) otrzymuje brzmienie:

„19) Wynagrodzenia nie przekraczające w stosunku rocznym 108.000 zł rocznie, chyba, że dekret niniejszy stanowi inaczej".

2) art. 9 ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) Zniżka, o której mowa w ust. (1) odnosi się tylko do tych podatników, których wynagrodzenie nie przekracza 360.000 zł w stosunku rocznym i którzy w okresie wypłaty wynagrodzenia nie są podatnikami w podatku dochodowym. W przypadku, gdy mąż jest podatnikiem w podatku dochodowym, albo gdy oboje ze współmałżonków pobierają wynagrodzenie, żonie zniżka nie przysługuje, z wyjątkiem przypadku, gdy wynagrodzenie męża jest zwolnione od podatku na mocy art. 5 ust. (1) pkt 20. Podatnikowi, który otrzymuje wynagrodzenie od różnych pracodawców (art. 17) przysługuje zniżka tylko w stosunku do jednego wskazanego przez niego wynagrodzenia; zmiana wskazanego wynagrodzenia korzystającego ze zniżki nie może nastąpić w ciągu danego roku".

3) art. 10 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Podatek podwyższa się:

1) o 20% dla podatników w wieku ponad 21 lat, nieżonatych lub niezamężnych, nie mających na utrzymaniu dzieci i pobierających wynagrodzenie ponad 240.000 zł rocznie.

2) o 10% dla podatników żonatych lub zamężnych od lat przeszło dwóch lecz nie mających na utrzymaniu dzieci, jeżeli podatnicy ci pobierają wynagrodzenie ponad 320.000 zł rocznie".

4) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„(1) Podatek wymierza się według następującej skali:

Stopień wynagrodzenia	Wysokość wynagrodzenia obliczona w stosunku rocznym w złotych		Stopa procentowa podatku %
	ponad	do	
1	108.000	120.000	1
2	120.000	130.000	1,5
3	130.000	140.000	2
4	140.000	150.000	2,5
5	150.000	170.000	3
6	170.000	190.000	4
7	190.000	210.000	5
8	210.000	230.000	6
9	230.000	250.000	7
10	250.000	300.000	8
11	300.000	350.000	9
12	350.000	400.000	10
13	400.000	450.000	12
14	450.000	500.000	14
15	500.000	600.000	16
16	600.000	700.000	18
17	700.000	800.000	20
18	800.000	900.000	22

(2) Przy wynagrodzeniach przekraczających w stosunku rocznym 900.000 zł podatek wynosi 22% i oprócz tego 30% kwoty wynagrodzenia, stanowiącego nadwyżkę ponad 900.000 zł.

(3) Podstawę do ustalenia stopy procentowej podatku stanowi wynagrodzenie obliczone w stosunku rocznym.

(4) Dla ustalenia stopy procentowej i obliczenia podatku wynagrodzenia zaokrągla się do pełnych dziesiątków złotych w dół, sumę podatku zaś do pełnych złotych, odrzucając końcówki wyrażone w groszach".

5) w art. 12 ust. (3) otrzymuje brzmienie:

„(3) Jeżeli pracodawca nie potrąca należnego podatku, lecz ponosi go z własnych funduszów, obowiązany jest przyjąć za podstawę do ustalenia stopy procentowej i obliczenia podatku taką kwotę, aby — po potrąceniu od tej kwoty należnego podatku — pozostała różnica wyrażała sumę przypadającą pracownikowi do wypłaty. Zasada powyższa ma zastosowanie, gdy wynagrodzenie przekracza 240.000 złotych w stosunku rocznym".

6) w art. 13 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Pracodawca, wypłacający poszczególnemu pracownikowi wynagrodzenie w sumie nieprzekraczającej 150.000 zł w stosunku rocznym, obowiązany jest, oprócz potrąconego pracownikowi podatku w myśl art. 11, uiścić z własnych funduszów dodatkową opłatę według następującej skali:

Stopień wynagrodzenia	Wysokość wynagrodzenia obliczona w stosunku rocznym w złotych		Roczna suma dodatkowej opłaty
	ponad	do	
1	—	108.000	4 200
2	108.000	120.000	3.000
3	120.000	130.000	2.280
4	130.000	140.000	1.500
5	140.000	150.000	480

7) w art. 15 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Pracodawca, wypłacający osobie u niego zatrudnionej dwa lub więcej wynagrodzeń, obowiązany jest, jeżeli łączna suma tych wynagrodzeń w danym roku podatkowym przekroczy 108.000 zł, obliczyć podatek, przyjmując za podstawę łączną sumę tych wynagrodzeń".

8) w art. 17 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Podatnicy, którzy otrzymują wynagrodzenie od różnych pracodawców, obowiązani są po upływie roku kalendarzowego uiścić tytułem podatku od wynagrodzeń różnicę między należnością podatku od łącznego rocznego wynagrodzenia według skali art. 11, a sumą podatku obliczonego wedle skali art. 11 oddzielnie od sumy wynagrodzeń otrzymanych w ciągu ubiegłego roku od poszczególnego pracodawcy.

Przy obliczaniu podatku zarówno od łącznego rocznego wynagrodzenia jak od sumy wynagrodzeń otrzymanych od poszczególnego pracodawcy, nie uwzględnia się przepisu art. 9 natomiast uwzględnia się przepis art. 10".

9) Uchyla się art. 18.

Art. 2. 1. Przepisy niniejszego dekretu stosuje się do wynagrodzeń, wypłacanych od dnia 1 kwietnia 1948 r. bez względu na czas za jaki przypadają.

2. Jeżeli okaże się, że w ciągu roku kalendarzowego 1948 dodatkowa opłata uiszczana według przepisów w tym okresie obowiązujących była niższa aniżeli dodatkowa opłata obliczona od wynagrodzenia otrzymanego w 1948 r. według skali z art. 13 w brzmieniu nadanym przepisami niniej-

szego dekretu, pracodawca jest obowiązany różnicę wpłacić w terminie do 7 dnia następnego miesiąca po dniu ostatniej wypłaty. Gdyby z tak dokonanego obliczenia wynikła nadpłata, pracodawcy przysługuje prawo wycofania nadwyżki z bieżąco wpłacanych kwot dodatkowej opłaty od wynagrodzeń.

3. Przy wypłacie wynagrodzeń nieperiodycznych (art. 12 ust. (5) za okres kwiecień—grudzień 1948 r. za podstawę do obliczenia podatku według skali art. 11 w brzmieniu, nadanym przepisami niniejszego dekretu, przyjmuje się wysokość wynagrodzenia, wypłacanego od początku roku, zaś obliczeniu od sumy przypadającego podatku podlega podatek pobrany od początku roku na zasadzie przepisów w tym okresie obowiązujących, z tym, że, ewentualnie wynikająca z obliczenia nadwyżka nie podlega ani zarachowaniu, ani też zwrotowi.

4. W przypadkach, gdy po dniu wejścia w życie dekretu niniejszego wypłacone zostanie wyrównanie wynagrodzenia za okres poprzedzający dzień 1 kwietnia 1948 r. za podstawę do obliczenia podatku według skali art. 11 w brzmieniu nadanym przepisami niniejszego dekretu, przyjmuje się wysokość poprzednio wypłaconego wynagrodzenia łącznie z bieżąco wypłaconym wyrównaniem, zaś odliczeniu od sumy przypadającego podatku podlega podatek poprzednio pobrany na zasadzie przepisów w tym okresie obowiązujących, z tym, że ewentualnie wynikająca z obliczenia nadwyżka nie podlega ani zarachowaniu, ani też zwrotowi.

5. Przy ustalaniu wysokości różnicy podatku w myśl art. 15, art. 16 zdanie drugie oraz różnicy od łącznych wynagrodzeń (art. 17) za rok kalendarzowy 1948, stosuje się zmiany, wprowadzone przepisami niniejszego dekretu. Gdyby w wyniku obliczenia wskutek zastosowania tych przepisów, powstała nadwyżka podatku zapłaconego w ciągu roku ponad podatek należny w myśl niniejszego dekretu — nadwyżka ta nie podlega ani zarachowaniu, ani też zwrotowi.

Art. 3. Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłaszania w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 220), z uwzględnieniem późniejszych zmian i z zastosowaniem nowej numeracji artykułów i ustępów.

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1948 r.

Poz.	T R E Ś Ć		Data
124	Wykorzystanie kredytów przewidzianych w państwowym planie inwestycyjnym na rok 1947 r.	Z	24 III. 1948 r.
125	Wprowadzenie w życie trzeciej noweli do dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń.	O	25 III. 1948 r.

Nr 35

Znak	OrOs	GB	KS	OSk	OK	B	K	RK	C	ZPP	POD	PW	MOSk	P	EA	A	M	U	Sp	L	R				
D. V. 5153/4/48						×						×													

Objaśnienie znaków:

OrOs — dział organizacyjny i osobowy
GB — „ gospodarczy i budżetowy resortu
KS — „ karny skarbowy
OSk — „ Ochrony Skarbowej
OK — „ obrotu pieniężnego i kredytu
B — „ budżetowy
K — „ finansów i podatków komunalnych
RK — „ rachunkowo-kasowy
C — „ ceł
ZPP — „ zobowiązań i postępowania podatkowego
POD — „ podatków: obrotowego i dochodowego
PW — „ podatku od wynagrodzeń
MOSk — „ podatku od nabycia praw majątkowych i opłaty skarbowej
P — „ innych podatków bezpośrednich
EA — „ egzekucji administracyjnej
A — „ akcyz
M — „ monopolów
U — „ ubezpieczeń
Sp — „ spółdzielczości
L — „ likwidacyjny
R — „ różnych
Z — zarządzenie
I — instrukcja
O — okólnik
Ob — obwieszczenie
Uch — uchwała

Cena zł 33

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna zł 2.400; półroczna zł 1.300; kwartalna zł 700; miesięczna zł 300.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu, którego prenumerata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1948 r.

Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi. Pojedyńcze numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty, wynosi zł 90.

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1.